

[Kirkeministeren]

rende præstegårdene har så vidt ses ikke tidligere været rejst over for kirkeministeriet, men jeg vil på den givne foranledning ved lejlighed tage spørgsmålet op til drøftelse med Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer, idet jeg skal understrege, at det er overladt til de enkelte menighedsråd at afgøre, i hvilke selskaber man ønsker at tegne forsikringer.

I øvrigt kan jeg oplyse, at der er indledt et samarbejde mellem landsforeningen og det kriminalpræventive råd såvel med hensyn til forebyggende sikring af kirkerne mod indbrud som med hensyn til mærkning, beskrivelse og affotografering af kirkernes værdigenstande. Samarbejdet har foreløbig givet sig udslag i udsendelse af to vejledninger til menighedsrådene.

Spm. nr. 373

Til *energiministeren* (19/12 80) af:

Wilhelm (VS):

»Vil ministeren søge at skaffe oplysning om, på hvilke vilkår A. P. Møller har ladet de multinationale olieselskaber overtage henholdsvis 43 pct., 70 pct. og 80 pct. af de økonomiske interesser, som er knyttet til eneretsbevillingen for det indre danske område, den sydvestlige del af Nordsøen og den øvrige del af Nordsøområdet – med andre ord: vil ministeren søge at skaffe oplyst, hvad A. P. Møller har fået for det?«

Begrundelse

I debatten om eneretsbevillingen høres det ofte, at A. P. Møller har investeret kolossale beløb, og at ingen andre var villige til at løbe den risiko.

Det sidste har intet på sig. Det demteres både af den kendsgerning, at en anden ansøger var parat til at overtage bevillingen på vilkår, som var betydelig mere fordelagtige for den danske stat, og af den kendsgerning, at A. P. Møller på få uger kunne afstå de første 60 pct. af interesserne til udenlandske partnere – eller med koncessionens ord: bistandsydere.

Det første, om A. P. Møllers kolossale investeringer, er vildt overdrevet. Tilsynet med bevillingshaveren har opgjort DUCs samlede investeringer frem til 1980 til 2,7 mia kr., og de foreløbige olieindtægter til 1,2 mia kr.,

altså en nettoinvestering på 1,5 mia kr. Heraf må A. P. Møllers andel antages at være 30 pct. eller 450 mill. kr., som imidlertid på grund af den særlige afskrivningsregel, A. P. Møller krævede og fik i forbindelse med bevillingen, delvis bliver betalt af skatteyderne, således at A. P. Møllers »kolossale investeringer« reelt er nede på omkring 280 mill. kr. – fordelt over en 18 års periode.

Således ser det officielle regnestykke ud.

Men sandheden er nok snarere, at A. P. Møller har tjent tykt på koncessionen fra den første dag. Det er aldrig blevet oplyst, hvad A. P. Møller har fået for at lade de forskellige udenlandske olieselskaber komme ind som partnere i DUC, og det er dette, spørgsmålet tager sigte på – ikke de formelle regler omkring bistandsydere eller regeringens godkendelse af disse i de forskellige udskiftningssituationer, som spørgeren er bekendt med fra bevillingen og dens historie.

Eneretsbevillingen var guld værd, og de har altid været dygtige forretningsfolk hos A. P. Møller. Det er ikke troligt, at de skulle have afstået 70–80 pct. af interesserne ganske gratis. En så grænseløs naivitet skaber ikke forretninger som A. P. Møller – den er forbeholdt ministre og embedsmænd. Om vederlaget har haft form af kontant overdragelsespris, dækning af A. P. Møllers investeringsandel, ordreplacering hos A. P. Møller-virksomheder, overdragelse til A. P. Møller af part i andre koncessioner eller noget helt femte, skal ikke på forhånd kunne siges. Det er som nævnt aldrig oplyst – det vil ikke kunne aflæses af de direkte involverede selskabers regnskaber – og DUC som sådant er end ikke registreret som selskab.

Men sikkert er det, at A. P. Møller ikke blot har strøet om sig med partnerskaber uden modydelse. Ministeren har vel ikke anden mulighed for at få opklaret hvilken end allerunderdanigst at spørge A. P. Møller, om man vil være så elskværdig at oplyse herom. Det siger lidt om vilkårene, og spørgeren har ikke store forventninger til resultatet. Men forsøget bør ikke være ugjort, og svaret vil ikke være uinteressant, hvad enten ministeren siger, at han slet ikke vil søge det oplyst, eller A. P. Møller nægter at svare, eller A. P. Møller hævder ikke at have fået noget som helst til gengæld.

Hvor meget de pågældende interesser og partnerskaber er værd mellem brødre – eller